

El Nadal ja no és el qu'era

BARRIO - FRANCH - CHAC - MARÍ - MASANAS

fan
tra
gin
ers

EDITORIAL LLIBRE DEL FANTÀSTIC

Reconeixement - No Comercial - Sense Obra Derivada 4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la llicència.

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format

El llicenciador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que seguïu els termes de la llicència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

No Comercial — No podeu utilitzar el material per a finalitats comercials.

Sense Obra Derivada — Si remescleu, transformeu o creeu a partir del material, no podeu difondre el material modificat.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

Avisos:

No heu de complir amb la llicència per als elements del material en el domini públic o quan el seu ús està permès per l'aplicació d'una excepció o limitació dels drets d'autor.

No es donen garanties. La llicència pot no ser suficient per autoritzar la utilització que en voleu fer. Per exemple, altres aspectes com la publicitat, la privacitat, o els drets morals poden limitar la forma d'utilitzar el material.

El Nadal... ja no és el qu'era

by: Francesc Barrio Julio, Octavi Franch, Chac, Francesc Marí, Josep Masanas i Camps.

Fantragers. Editorial lliure del fantàstic

www.fantragers.cat

Sueca, gener 2018

El Nadal... ja no és el qu'era
Francesc Barrio Julio
Octavi Franch
Chac
Francesc Marí
Josep Masanas i Camps

Pròleg

Aquell matí de primers de desembre, no gaire lluny del Pol Nord, el sol va sortir més aviat i va brillar amb més força... o aixó almenys va ser el que va pensar en Nicolau quan la llum es va escolar per les escletxes de la persiana de la seva habitació.

—*Casumdena!* —va grunyir malhumorat.

Sota les flassades vermelles va fer mitja volta i es va cargolar per evitar que la llum li anés a parar als ulls, no tenia gaires ganes d'aixecar-se. Sempre havia tingut més feina durant el mes de desembre, però des de feia uns anys, la temporada alta al seu negoci pràcticament començava a mitjans d'octubre. Per no parlar del Black Friday, el Cyber Monday, el Late Tuesday i totes aquestes martingales que semblaven dissenyades per inflar-li els nassos. Cada any els encàrrecs eren més estranys, el producte més complicat d'entendre i els resultats cada cop menys esperançadors. Per tot això i moltes més coses, va preferir prémer ben fort els ulls i fer veure que no sabia que ja era de dia.

Malgrat això, sempre n'hi havien de disposats a molestar.

—*Nyor, nyor!* —L'estrident veu del cap dels seus ajudants li va fer tremolar els timpans com mai.

—Què vols? —va bordar.

—És hora de llevar-se.

—Ja ho sé.

—I per què no ho fa?

—Doncs perquè sóc el cap i no tinc ganes que un elf impertinent em recordi que he de fer.

—No pateixi, si veig al tal Impertinent li diré que no el molesti.

En Nicolau va esbufegar. «Coi d'empleats!», va exclamar per dins mentre obria un sol ull per veure si el pesat d'en Cirdlab havia escampat la boira... malauradament per a ell, no era així. A pocs centímetres del llit, violant tota la privadesa que hom pogués desitjar, l'elf de pell blanquinosa, ulls guenyos i orelles punxegudes l'observava expectant.

—No et mouràs fins que m'aixequi, oi? —li va preguntar sense gaires esperances en la resposta que podria rebre.

L'elf va negar amb el cap.

—La feina es la feina, *nyor*.

En Nicolau va arrugar el front pensant que allò només podia ser un malson, però quan va obrir els ulls desitjant que fos fosca nit i faltessin hores per llevar-se, tot seguia igual.

—Es llevarà, *nyor*?

Estès panxa enlaire i amb la manta que el tapava fins el nas, en Nicolau va respondre:

—Quin remei, Cirdlab, quin remei.

Sense donar-hi gaires voltes més, en Nick, com el solia conèixer tothom —i com li deia la seva estimada esposa—, es va incorporar i va deixar al descobert els seus prominents bigotis blancs, que destacaven per sobre d'un calçó de cos sencer de color vermell. Enrere havia quedat la barba que tothom li atribuïa, es feia vell i li feia mandra cuidar d'aquella mata de cabell rebel que només servia per acumular molles de pa. Per sort, tot i que era un personatge públic, no el perseguïen els *paparazzi*... però quelcom li deia que no tardarien pas gaire.

Va acabar de llevar-se, seient-se a la vora del llit i enfundant-se unes sabatilles de pelfa de quadres.

—Vinga, *nyor*, tenim molta feina i molt poc temps per fer-la —el va animar l'elf que ja començava a botar emocionat davant d'ell.

En Nick va preferir no respondre, amb aquell petit ésser tenia les de perdre en una conversa, no sabia como s'ho feia però aquella criatureta que no aixecava un metre de terra, tenia l'energia d'un elefant i la última paraula de qualsevol conversa.

Va fer una mandra i va aixecar-se del tot, i rasant-se la part on l'esquena perd el seu nom, es va encaminar cap el bany per les ablucions matinals... sense les que no era capaç de començar a treballar.

A una passa humana darrere d'ell, en Cirdlab el seguia, disposat a entrar al bany amb ell.

—Ah, no! Això no, petit elf tafaer!

—El què? —va preguntar l'elf, però la porta del bany se li va tancar davant del nas—. Aaah, això.

—Si vols dir-me alguna cosa, alça la veu i crida, que segur que ho gaudeixes —va ordenar la veu rasposa d'en Nick des de l'interior del bany. Volgués o no, aquella conversa seguiria, així que més li valia establir uns límits.

—D'acord, *nyor* —va respondre l'elf i agafant aire per la seva xerrameca matinal de costum, va seguir parlant—: En aquest cas li diré que les cadenes de muntatges de joguets clàssics han augmentat el seu ritme...

—Coi de *hipsters*! —va rondinar en Nick abans d'esbaldir-se la cara amb aigua freda.

—Diu alguna cosa, *nyor*? —va preguntar en Cirdlab al veure's interromput.

—No, no pateixis, segueix.

Després d'uns segons, durant els quals en Nick va suposar que l'elf estava recuperant el fil del seu discurs, l'estrident veu d'en Cirdlab va començar a sentir-se de nou:

—Per altra banda, el departament de I+D ja té enllestits els joguets de darrera tecnologia, videojocs, consoles i altres aparells electrònics. A més, ja ens hem proveït de les darreres estrenes en DVD y Blu-ray, i em començat a fer les corresponents reserves per a que tots aquells que les hagin demanat les tinguin per Nadal.

«Nadal... Abans m'encantava sentir aquesta paraula... Ara ja no tant», va protestar en Nick per dintre amb cert aire nostàlgic mentre s'arreglava el bigoti amb unes tisoretetes.

—Com tenim les darreres cartes?

—Les que van dirigides a vostè o les compartides amb els Reis Mags?

«Coi de competència deslleial... Ells eren tres i podien dedicar-se a rematar el que no havia fet ell», va seguir remugant raspallant-se les dents.

—Totes... No penso deixar escapar ni un client amb els temps que corren —va respondre després d'escopir l'aigua de la boca.

—Les darreres que hem rebut ja estant sent processades per l'oficina de correus, però...

En Nick es va esperar a que l'elf seguís, ja que allò no presagiava res bo, ja que després d'aquell «però» podia venir qualsevol cosa que li comportaria més feina. Però, com que en Cirdlab no va dir res, en Nick no va poder esperar més.

—Però... Què?! —va preguntar obrint la porta de cop i encarant-se amb l'elf, que va saltar fins quedar arrapat al sostre de la casa com un gat.

—Hem rebut un paquet que potser voldria obrir vostè mateix.

En Nick va aixecar una cella una mica molest. Quan quelcom de tota la seva empresa necessitava la seva comprovació en personal, era que no rutllava com ho havia de fer.

—Què és? —va preguntar.

—Ho té sobre la taula del seu despatx —va respondre l'elf amb veu tremolosa.

Sense afegir res més, en Nick va dirigir-se al despatx caminant a pas decidit, sense adonar-se que portava la coberta del cul del calçó oberta, deixant veure les seves natges a tothom que volgués contemplar-les.

Com un remolí de vent, en Nick va creuar la seva caseta d'acabats rústics, i passant pel menjador, va deixar boca oberta a al seva esposa quan aquesta va veure la seva energia i el seu cul.

«Si tinc sort, avui tindrè gresca», va pensar amb un somriure atrevit als llavis mentre xarrupava de la seva tassa de xocolata.

Sense tenir consciència del que pensava la bona de la Jeanne, en Nick es va encaminar cap el seu despatx. Un sala folrada de prestatgeries fins el sostre, plenes de llibres i arxivadors, on en Nick guardava la documentació de tota la seva carrera a dalt d'un trineu ple de regals.

Sobre el seu escriptori a joc amb la resta del mobiliari, sobresortint per sobre les piles de papers, rebuts, nòmines i albarans, destacava un paquet embolicat amb paper d'estrassa, on es podia llegir que anava dirigit directament a ell.

Sense donar-hi masses voltes i obrint el sobre encoixinat com si fos un nen el matí del dia de Nadal, en Nick va desembolicar-ho i en va treure un plec de fulls enquadrats en espiral i una foli plegat per la meitat... una carta dirigida a ell.

«Quina novetat», va dir amb condescendència per a ell mateix.

Sense cap mena de preàmbul, es va posar a llegir en veu alta, per a que tothom que el volgués sentir ho pogués fer.

—Estimat Pare Noël... Em dic Nicolau, però *vale*... Aprofitant aquestes dates, blablablà... Em pensat que seria una bona idea que blablablà... i per això t'ho adjuntem dins d'aquest sobre. —En Nick va dedicar una mirada suspicax al plec de fulls amb espiral, i va concloure de llegir—. Els editors de Fantraginers... Fantraginers? Qui collons són aquests?!

En Cirdlab es va encongir d'espallles, i la Jeanne li va picar l'ullet des del menjador... Encara que aquell gest poc tenia que veure amb la pregunta d'en Nick.

—Què volen aquests, *nyor*? —va preguntar l'elf fent que en Nick deixes de mirar a la seva esposa que li estava fent tota mena de gestos obscens en la distancia, quelcom que l'estava distraient.

—Doncs son uns pocapenes que, per variar, volen fer un recull d'històries de Nadal per a la seva editorial, i abans de publicar-ho m'ho envien per a que ho llegeixi —va explicar en Nick sense acabar de comprendre que esperaven d'ell.

—Ho farà, *nyor*? —va preguntar l'elf—. Al cap i a la fi, quants llibres, pel·lícules i tota mena d'històries s'han fet a costa seva, crec que tampoc tindran molt en compte la seva opinió.

En Nick va observar el plec amb espiral i sacsejant-lo a l'aire, va respondre:

—Bé, almenys aquests m'ho han enviat en paper, no amb aquells coi d'arxius impossibles d'obrir. Com carai es diuen...?

—PDF, *nyor*?

—PDqué?

—PDF —va repetir en Cirdlab.

—Doncs això.

—I ho llegirà, *nyor*? O em faig càrrec d'utilitzar la carta de resposta amb agraïments.

En Nicolau, que havia deixat de mirar al seu empleat èlfic, tenia les seves pupil·les fixes al plec de fulls que tenia entre les mans. En un primer moment havia pensat que allò no seria més que una pèrdua de temps, però quelcom en el seu interior li va dir que aquelles pàgines mereixien ser llegides.

—A banda d'això, hi ha alguna cosa de la que m'hagi de fer càrrec? —va preguntar al seu ajudant.

L'elf va negar amb el cap i, per sorpresa d'en Nick, no va badar boca.

—En aquest cas torna a la teva feina i avisa'm si passa qualsevol cosa —li va ordenar tot asseient-se a la seva butaca del despatx.

—Sí, *nyor*! —va cridar amb la seva veu estrident en Cirdlab abans de desaparèixer tancant la porta amb tanta força que les llibres de les estanteries van trontollar.

—Coi d'elf —va remugar en Nick mentre es posava les ulleres de prop —l'edat era el que tenia i no tenia intenció que li remenessin els ulls per treure-li diòptries—, i es preparava per llegir aquelles fulles. Encara faltaven dies per haver d'arremangar-se de veritat, així que podia perdre el temps amb aquell present tan peculiar que havia rebut.

Adulteri amb escafandre

Octavi Franch

S'està de genolls, ben aferrat als tentacles cefàlics. No pot estroncar la *vomitera*. Les tripes se li escolen budells avall. Hores més tard, consulta el pes del seu malmès cos: dos quilos menys. Aquest mes ja n'ha perdut onze. L'al·lèrgia el matarà. Haurà d'anar-se'n, ben aviat. Encara no pot morir, emperò. És l'últim de la seva ètnia. El darrer yra. Sense descendència. Fill únic; mare morta; de pare desconegut.

Tot seguit, Syorkay va connectar-se a la xarxa. Hi va pitjar SANITAT. Segons l'últim comunicat mèdic oficial, es recomanava als yres que emigressin al satèl·lit Syn, una de les llunes del Fheynn, el tercer planeta en l'òrbita de la galàxia Eeyr. No us afectarà l'al·lèrgia, prometia l'informe del govern. Aquell mateix vespre se'n va anar. En la fugida deixà enrere llar, companya uk unitentacular i tres fills, clònics com la mare. Ni se'n va acomiadar. Ells rai, que n'estaven immunitzats.

El record del pare va aflorar-li, de sobte. Mai no l'havia sentit tan a prop. Mai. El creia soterrat en l'oblit més pregon.

L'hostessa-androide els desitjava un bon viatge. Un cop degudament criogenitzats, hi arribarien en menys de dos anys-llum. Durant el somni, prèviament seleccionat, va cavil·lar la possibilitat que una yra l'esperés a la llunyana galàxia. Es delia per malviure amb ella, per agonitzar al seu costat, per fregar-hi el tentacle abdominal, per copular-hi; per perpetuar l'espècie.

La mateixa hostessa-androide va despertar-lo. Benvingut a Syn. Abans no aterressin, un intèrpret alertà els passatgers: Acaba d'esclatar-hi una guerra civil. S'enfrontaven androides contra mutants. A més, corria el rumor que ambdós bàndols anihilaven, sense contemplacions, qualsevol tipus d'ésser que s'hi bellugués sense intervenir, directament, en el conflicte. Alguns viatgers van decidir modificar el seu trajecte. Syorkay, emperò, no. Preferia morir d'un tret al cap que amb l'entranya perbocada per un darrer recargolament de dolor.

La nau s'allunyava, univers enllà. L'esperit del pare s'estava en aquell esquifit satèl·lit.

Notava el seu alè darrere el clatell.

A l'ambaixada interestel·lar el van informar de tots els quès i perquè. Primer de tot calia que passés el control de desinfecció. A part de la sabuda malaltia vírica, no van detectar-li cap altra anomalia que l'impedís l'entrada i consegüent estada al satèl·lit. Una altra androide va notificar-li, pel seu interès, que precisament en aquells moments també hi tenien registrada una yra, des de feia ben bé quatre mesos. Es deia Mhean Oyche. L'ordinador central confirmava que es tractava de l'única femella d'aquella raça a tota la galàxia. Havia tornat a néixer.

Cinc hores de turbulències a bord d'una nau-llançadora interplanetària. Durant tot el viatge, l'ombra del pare li mormolava Vés amb compte, fill. El taxista va assegurar-li que la revolta s'estava exacerbant. Mataven a tort i a dret, sense comprovar si eren turistes o enemics.

Després de baixar de l'aerotaxi, va continuar la seva odissea per contactar amb Mhean Oyche. Rates, grans com gossos, ensumaven i triaven les deixalles acumulades al carrer. En confirmà les senyes. Sí, és aquí. No, fill, no hi pugis. Ni cas. Ningú no contestà a la trucada, però la porta va obrir-se. L'ascensor el va dur fins on vivia la yra.

—Bona nit... Disculpa que no m'hagi anunciat, però...

—No pateixis. T'estava esperant. Entra, si us plau. Ets a casa teva...

Llurs tentacles van estremir-se. S'arrosaven i s'estiraven, espasmòdicament. Mai no havia pogut estimar una dels seus. Se n'afartaria. Fill, no... Ja està, pare. Ja l'he prenyada. L'espècie, pare, pensa en l'espècie. Amb les antenes a freq de pell van adormir-se.

A l'endemà, ella ja no era al seu costat. Era damunt seu, amb el tentacle lumbar que l'escanyava el sexe.

—Em fas mal... —es queixà Syorkay, ben baldat.

—Serà un momentet de re, com sempre.

—Què vols dir?

—És l'hora, Syorkay. Gràcies a nosaltres, la raça continuarà endavant. Tindrà un fill pur, cent per cent yra. Ho entens? Pots arribar a entendre la transcendència de la nostra missió?

—Sí, però...

—És la tradició, Syorkay.

Va prémer-lo una mica més, fins a l'ofec.

—... No sé... de què... em parles...

—L'al·lèrgia. Has de morir, Syorkay. La tradició...

Abans que Mhean Oyche el sacrificqués, Syorkay va entendre per què la mare mai no li parlava del pare.

Una vella tradició familiar

Francesc Barrio Julio

Mentre que esperem t'explicaré una història que sempre ha rondat a la meva família. Una espècie de tradició familiar, ja saps, una llegenda que ha anat corrent de generació en generació. Entens el que vull dir, oi? El típic conte que t'explica l'avi quant ets un vailet i et deixa meravellat. Encara amb més motiu perquè l'heroi de la història era un parent. L'Avi Jaume el de les Cabres. No sé, devia ser el rebesavi d'un rebesavi. Sia com sia, el conte devia ser bastant antic. La història parla de quan Barcelona encara era emmurallada i feia poc que havien construït la fortalesa de la Ciutadella. Així que, si fa no fa, deu ser de finals del XVIII o principis del XIX.

Sí, és clar, quan ets petit, el que t'explica l'avi va a missa. M'ho empassava tot, fil per randa. Però bé, a mida que vas creixent ho comences a racionalitzar i dubtes de tot el que et diuen els grans... Bé, llavors la cosa canvia i decideixes que només era això, un conte.

No, no, vigila! No treguis el cap. Allà al darrera n'hi han quatre fent guàrdia. Són una mica lluny i si restem a cobert no ens enxamparan. No, estigues tranquil noi, no ens poden sentir. Podem parlar tot el que vulguem. Les comunicacions són segures. No han aconseguit hackejar les nostres línies.

Com et deia, l'Avi Jaume era l'heroi de la família. Bé, un heroi en petit comitè, perquè, de la seva gesta no s'assabentà ningú. Però, segons m'explica el iaio, tot solet, va salvar el món. En aquell temps, l'avi amb prou feines era un marrec. El seu pare era mariner i passava la major part de l'any a la mar, i ell vivia amb sa mare en un casinyot que donava a la muralla, pel Paral·lel. Com la vida era molt dura, el xaval ajudava a l'economia familiar fent de pastor per als soldats de la fortalesa de Montjuïc. Cada matinada, molt abans de que sortís el sol, l'Avi Jaume creuava la muralla per la porta de Sant Bertran, pujava corrent pels camins de la muntanya, recollia les cabres i se les enduia a pastar. Sí, llavors tot

allò eren camps i boscos. Des de la muralla del sud de la ciutat fins al riu Llobregat, tot era camp salvatge. Per allà rodava l'avi fins que es posava el sol. Llavors, tornava a la fortalesa, deixava el bestiar i tornava a casa a dormir.

El iaio deia que tot va passar a l'abril, el dia de Sant Jordi. Per a un nen, que tot passés el mateix dia que es celebra la caça d'un drac, ho pintava tot com més màgic. Suposo que, simplement, succeí un dia qualsevol, però explicat així era tot molt més èpic. Sia com sia, l'avi va sortir de casa com cada nit, va recollir les cabres i se les emportà a pastar a la muntanya. Encara era tot fosc quan arribà a aquella font amagada on acostumava a esmorzar una mica de pa i formatge disposat per sa mare, mentre que els animals guimbaven pels matolls.

Feia fred i l'avi duia una vella samarra per que el protegís del mal temps. De seguida començà a sentir una lleugera brisa que, mica en mica, es tornava calorosa i, embolicat a la roba, començava a notar una escalforeta. El cel amenaçava amb turmenta i les ràfegues de vent bressolaven, inclements, les copes del pins i les alzines. Però ja no feia fred. A més, una pudor estranya, aspre, inundava l'arbreda. Inquiet, l'avi intuïa la proximitat de quelcom imminent que planava sobre la vall. En un no res, en un clar entre els arbres, naixia una fulgència blavosa, intensa. Al principi era una simple espurna rutilant que surava a un metre del terra. L'avi Jaume, encuriós, s'apropà amagant-se darrera d'uns matolls.

Un moment. Diu la Central que mantinguem la posició i restem a l'espera d'instruccions.

Bé, com et deia, allà s'estava l'avi Jaume, darrera dels matolls observant el fenomen lluminós. Aquella espurna blavosa que semblava viva i que, mica en mica, anava creixent fins a transformar-se en una esfera, etèria, de un parell de pams. L'avi, immòbil, a l'expectativa, només s'ho mirava.

De cop i volta, l'esfera esclatà inundant-ho tot amb la seva llum. Deixant, en el seu lloc, una espècie d'arc de la mateixa tonalitat blavosa. Una circumferència lluminosa vertical que, des del terra, arribava fins a l'alçada de los copes dels pins. L'avi es trobava tot just enfront d'ella però, en canvi, no podia veure res més enllà de la seva superfície. Era impossible veure els arbres de l'altre costat. Al contrari, l'arc era com una porta. Una porta oberta a l'Infern. Perquè això era el que veia l'Avi Jaume, el mateix Avern. Era una cova tota plena d'un fum dens on, amb prou feines, es distingien estranys instruments de tortura i per on començaven a desfilir dimonis i d'altres criatures de malson.

Neguitós, conscient de que presenciava quelcom important, agafà amb força les armes que duia a les mans. Un vell bastó per a espantar els porc senglars a la mà esquerra i la petita navalla per tallar el formatge a la dreta. Suposo que, en la seva joventut, l'avi Jaume era un temerari inconscient.

Els éssers que s'afanyaven a l'interior de la cova dirigien les seves passes cap l'arc blavós, disposats a creuar al nostre món. Al davant desfilava el líder dels dimonis, una criatura impressionant, de més de dos metres d'alçada, vestida amb quelcom semblant a una armadura maligna, fosca i plena d'excrecions òssies. El seu rostre quedava cobert per un casc d'aspecte malèfic. L'avi podia sentir l'emanació del mal que brollava d'aquell ésser. I no s'ho va pensar dues vegades. Amb la primera passa de l'estranya criatura fora de la cova, es llançà a sobre colpejant-li les cames amb el bastó. Al fer-lo caure, l'avi s'agenollà sobre el seu cos mentre, amb la navalla, dirigia cops destres on esperava trobar els punts febles de la seva armadura. De la bèstia fluïa un líquid verdosenc, la sang pervertida del diable, animant-lo a seguir amb els seus atacs. Els crits agònics de la criatura anunciaven la seva mort ja pròxima. Inesperadament, la resta de les hordes infernals, atònites per l'inesperat assalt, es quedaren immòbils, incapaces de reaccionar.

Envalentit, l'avi s'aixecà i va agafar el bastó amb les dues mans. Amb un udol descarnat, descarregà un últim cop sobre el casc, fent-lo miques i deixant al descobert l'aspecte reptilià de l'invasor. La seva acció devia impressionar als demés dimonis, perquè la resta de bèsties es retirà, la porta entre els dos mons es tancà i mai més tornaren a trepitjar la nostra terra.

Bé, fins ara... Sí, jo també rebo les lectures. La temperatura ha pujat uns vint graus i augmenten els nivells d'ozó. A la Central tenien raó. Aquests quatre llangardaixos estan protegint la creació d'un nou portal. Comunica-ho a la Central i jo vaig preparant els explosius.

Saps? Últimament no deixo de donar-li voltes a aquesta vella història. No sé, potser sigui veritat que el vell, fa quasi quatre segles, va salvar el món i va parar la primera temptativa d'invasió d'aquests refotuts llangardaixos. I ara han tornat molt més ben preparats. O potser fos tot el contrari, potser llavors només venien en to de pau i el vell la va cagar provocant una guerra. No sé, potser només fora una visió, un somni, quelcom profètic. Suposo que és millor no donar-li moltes voltes. A la de tres obrim foc!

Primer interludi

Sorpresa pel silenci que regnava a la casa, quan sovint sentia remugar al seu marit nit i dia, fos l'època de l'any que fos, la Jeanne es va encaminar cap al despatx: el darrer lloc on l'havia vist... prou coses tenia ella per fer com vigilar-lo, però tot i així estava preocupada, era el que tenia ser una bona mestressa de casa.

Sense picar a la porta ni cap altra mena de presentació, la dona d'en Nick va entrar al despatx a l'hora que deia:

—Ets aquí?

Com a resposta, qualsevol hagués esperat unes quantes paraules, encara que fossin mig rossegades, com aquell que està enfeinat. Però en lloc d'això, el que va rebre com a resposta va ser tot un espectacle d'equilibrisme.

En el mateix moment que la Jeanne va irrompre al despatx d'en Nick, aquest, submergit com estava en la lectura, va fer un bot a la seva butaca i, de l'impuls, aquesta va caure cap enrere, fent que aquell home que ja no estava per gaires festes —tot i que només treballava el dia de Nadal—, sortís rodolant per l'aire.

—Hòstia! —va exclamar sense saber on tenia el cap i on els peus.

—Es pot saber què fas? —li va preguntar la seva muller amb un somriure sorneguer sota el nas.

—Espantar-me, això faig! —va respondre en Nick mentre intentava posar ordre al seu cos.

La Jeanne es va apropar per ajudar-lo a aixecar-se de terra, i quan es va posar dret, li fa fer un petó a la galta mal afaitada.

—Ara de veritat, què feies?

En Nick no va respondre mentre posava bé la seva butaca i recollia el plec de fulls del terra.

—No em diguis que t'havies adormit? Si t'acabés de llevar —li va recriminar la seva dona.

—No, no, no. No m'he adormit —va respondre un mica ofès en Nick—. Estava llegint.

—Llegint? Des de quan fas aquestes coses? —li va preguntar ella amb ganes de gresca.

—Més sovint del que creus.

La Jeanne va aixecar una cella amb suspicàcia, feia temps que no veia al seu marit llegint alguna cosa que no fos el diari esportiu o algú informe de la feina... ni tan sols llegia les cartes que li enviaven els nens d'arreu del món amb els seus desitjos i els seus somnis.

—I que llegeixes? —va preguntar mentre intentava veure que era allò que tenia entre les mans en Nick.

—Un llibre que m'han enviat —va senyalar-li ell.

La seva dona es va apropar i va poder llegir: «Projecte Nadalenc Fantraginístic».

—Quin títol més estrany, no?

En Nick es va encongir d'espatlles i la va mirar als ulls amb sinceritat.

—Crec que no tenen molt clar el que volen fer —li va explicar—. Però queda clar que estan esperant la meva conformitat per publicar-ho, encara que no sé exactament perquè. I, si de pas, els hi dono alguna idea per al títol, segur que m'ho agraeixen... la veritat és que sembla qu van una mica perduts.

—I per un llibre de Nadal t'has espantat? —va preguntar la Jeanne amb ganes de riure's del seu marit.

—No! —va bordar ell—. És que exactament no és un llibre de Nadal, ni tan sols un conte, es un concepte del Nadal una mica diferent.

La Jeanne va assentir sense acabar de comprendre-ho, però ja feia uns anys que havia deixat de voler comprendre al seu marit.

—D'acord, d'acord... I com pinta, de moment?

En Nick es va asseure de bell nou a la seva butaca i va tirar el seu pes enrere mentre es rascava la barbeta.

—No ho tens del tot clar, oi?

—Exacte! —va exclamar ell.

La Jeanne va somriure, no va voler dir res que pogués ofendre al seu marit, el coneixia prou bé com per saber que si posava en dubte el que feia —encara que fos llegir unes bajanades de ves a saber qui— segur que s'emprenyaria. Així que només li fa dedicar una suau carícia al seu cabell blanc i li va dir:

—Si t'avorreix la lectura, estimat Nicolau, ja saps on pots trobar-me.

I, sense més, va sortir del despatx remenat aquella cintureta d'abella que havia tingut sempre la bella Jeanne. En Nick no va poder evitar obrir els ulls com taronges i la boca un pam i mig. Si no volia perdre l'oportunitat de «celebrar» el Nadal abans d'hora amb la Jeanne, més li valia treure's de sobre aquella lectura.

«A bona hora aquestes figuretes de pessebre amb funda m'han enviat aquest regalet», va rondinar en Nick per a ell mentre reprenia la lectura del Projecte Nadalenc Fantraginístic.

Traficants de somnis

Octavi Franch

El Doctor Max Dream enregistra, en un CD, la codificació de la fórmula de l'antídot. Cal que l'amagui, a l'instant, en un indret ben segur. Ja ho tinc!, enmig dels xips d'en Nightmare, el seu robot-ajudant. Ningú no ho trobarà pas, es promet.

Per fi ja ho ha assolit. Anys i anys de frenètic estudi contrarellotge. La seva famosa tesi ja no és cap foc d'encenalls. Ara podrà retornar la felicitat a la humanitat, la darrera colònia de terraquüis. La gran epidèmia, doncs, ha mort. Després de mig mil·lenni, del tot estèril, els humans podran tornar a somiar. Gràcies només a ell i la seva fecunda investigació. Quan el Govern es desesperà, van escollir-lo per dur a terme la missió que havia de rescatar de la foscor tots els habitants del planeta. El President — una decisió que havia provocat un autèntic terrabastall al Parlament— havia confiat en ell i les seves revolucionàries hipòtesis. Innovació i esperança; tenia dret a una oportunitat.

Van traslladar-lo a l'afegitó lunar. En una càpsula secreta, s'allunyà de la civilització selenita. Disposava al seu abast de tots els mitjans tècnics que havia sol·licitat. Talment, se li va assignar un androide, programat d'antuvi per realitzar diferents funcions, tant de purament científiques com de militars. Es tractava, emperò, d'un model del tot experimental: raonava i podia prendre decisions pròpies en situacions extremes.

Acompanyat en tot moment d'en Nightmare, el Dr. Max va aprofitar la seva estada al satèl·lit per documentar-se, més i millor. Va rellegir un lot de cròniques, totes anteriors al segle XXI. En aquells assaigs els científics de l'època intentaven plasmar, per escrit, els seus records, els seus somnis i malsons d'antany, l'anomenat encís oníric. Però ni ell ni els seus avantpassats més remots havien pogut gaudir d'aquell plaer mental durant les hores de son. Fins i tot, els investigadors més agosarats afirmaven, rotundament, que alguns somnis s'acomplien.

Està massa esgotat per somiar despert. Aquest CD conté el commutador perquè la vida dels darrers humans canviï radicalment. De la nit al dia. Amb un somriure esbiaixat, recorda que va prometre's, capsigrany i professional com ell sol, que no tornaria a casa fins que no hi trobés la solució, la fórmula, l'antídot. Primer, emperò, abans d'enlairar-se cap a la Terra, l'ha de provar. Ell mateix s'ofereix per ser-ne el primer conillet d'índies de la història.

Mentre l'androide manega l'ordinador central i controla tots els estris auxiliars de la cabina, en Dream s'encarrega d'encendre la càmera de vídeo i connectar-hi, seguidament, l'adaptador virtual. Acte seguit se'l col·loca al cap.

—Tecleja Programació de Somnis, si us plau —mana al seu robot.

Immediatament, tan sols transcorreguts un parell de segons, el Dr. Max Dream guaita a la pantalla el garbuix virtual en què s'ha convertit la seva imaginació relativa al món dels somnis. Està totalment atrofiada, com sempre. Tot seguit, obre un petit estoig i n'extreu dues xeringues. S'injecta el líquid de la primera: és el sedant. Que no s'equivoqui, si no no faria cap efecte. L'altra hipodèrmica; l'antídot.

La imatge, de primeres difosa, emperò a poc a poc més clara. Està somiant. L'angoixa l'impregna de cap a peus. S'ho havia imaginat de mil maneres, però mai tan versemblant...

Es reconeix en el somni. Dorm, com un catatònic. De sobte, es regira, violent. Sua. Convulsions. Un espasme rere una altre. Crida, cada cop més fort. No és un somni qualsevol; està patint un malson. A la mateixa escena, primer apartat i diluït, però, de seguida, diàfan i proper, apareix una altra figura; també és ell. El que dormia ja s'ha despertat. Ambdós es fiten, porucs i esbalaïts alhora. De les paraules pujades de to passen a les mans. Una empenta. Un cop de puny. Una puntada de peu. Coixí contra coixí. Un ja no respira. L'altre encara sí. Però, qui és qui?

Xop de suor i amb els ulls esbatanats, en Max desperta del seu malson. El primer i l'últim. Aquella bogeria no pot arribar més lluny. Ha de destruir l'antídot, el més aviat possible.

—Torna'm el CD, Nightmare!

—Per què, doctor?

—No n'has de fer res. Dóna-me'l, és una ordre, ja!

—El voleu destruir, oi?

—Me'l dones o te l'hauré d'agafar per la força?!

—No, no ho fareu.

—Com? Què estàs dient?

—Vull saber què és somiar.

—No diguis més bajanades, Nightmare, per favor... Saps, de sobres, que els robots no podeu somiar, ni abans ni ara. Aquest antídote s'ha engendrat per als humans. Els androïdes no heu somiat mai, que vols que t'ho recordi?

—Això no ho podeu demostrar. És una de tantes mentides amb què ens heu anat enverinant.

—Saps, perfectament, que t'estic dient la veritat. Torna'm el CD, vinga!

—M'enganyeu. No em voleu concedir l'oportunitat de ser com vós.

—Per què m'ho fas, això?

—És l'únic que em falta. Llavors ja em podré considerar humà, de totes-totes...

—No pot funcionar, que no te n'adones, Nightmare?!

—Acabo de veure les imatges pel monitor. Em sembla que sí que funcionarà.

—Per què vols arriscar-t'hi? Que no has vist que ha sigut monstruós?

—Vull patir un malson, sabent que tot plegat és mentida.

—Què faràs després, si aconseguixes somiar?

—Me n'aniré a la Terra i repartiré l'antídote entre els humans.

—Que ets boig? Que no veus que els mataràs? Ningú no ho resistirà!

—Ja ho sé. Per això mateix...

—No t'entenc, de debò...

—Vull venjar-me, és així de senzill.

—Venjar-te? De tots nosaltres?

—Sí. Ni jo ni cap dels meus us podrà perdonar mai que ens hagueu mentit tot aquest temps, que ens hagueu ocultat l'esperança de tornar a somiar.

—No t'ho penso permetre...

Acte seguit, en Max torna a engegar el circuit virtual. Sobredosi d'antídote. Un altre somni. També hi surt en Nightmare. L'androïde el fulmina amb la pistola-làser. La darrera visió d'en Max és la del seu androïde que fuig cap a la Terra. A mig camí, emperò, la nau esclata en infinits fragments metàl·lics.

The Walking Néts

Chac

A la vespra del dia de Nadal, uns pobres *uelos* es preparen per resistir una altra investidada anual dels *walking* néts, atrets per les estrenes — altrament dites *aguinaldos*— que toquen a repartir.

—Me caguen la puta! No són ni les sis de l'aspra i ja no es veu una merda —va protestar un d'ells.

—No pot ser! Tots els anys igual... ja no em queda res! No tinc forces... —va lamentar-se un altre.

—Calla! No montes escama que els atrauràs! —el primer.

—No ho soporte més! —va cridar el segon en un esgarip en el que el terror i l'esgotament es barrejaven.

Un tercer *uelo* es va apropar per darrera i li va propinar un cop amb la culata de l'escopeta per calmar-lo... agressivament.

—Xupa culata, mal parit!

La discussió entre ells, però els crits havien cridat l'atenció dels indesitjables néts.

—Merda, ja estan ahí! —va exclamar cridant l'atenció dels altres dos.

Els tres *uelos* es va aproximar a la finestra de la seua caseta, i des d'allà van poder veure com una turba de néts s'aproximaven ranquejant i gemegant per les seues estrenes, assedegats de calers i amb molta cara dura.

—Iiiiaaiiooo... —va dir un dels néts amb una veu gutural i sense ànima.

—Bonnn... Nadalll... —va felicitar un dels altres intentant convèncer a algun dels *uelos* per a que afluixessin la mosca.

Davant d'aquella horripilant visió, els *uelos* van comprendre que l'atac s'aproximava i que haurien de presentar batalla fins que les seves forces s'esgotessin... o almenys ho van fer dos d'ells.

—Aaah! Fills de puta, ara que no em senten els pares que us van matricular! —va dir el primer dels *uelos*, segurament el més vell d'entre ells, mentre obria foc sense compassió—. No em queda res ja! M'ho he gastat tot en eles putes receptes i els maleïts copagaments!

El tercer *uelo* va seguir amb l'atac disparant a tort i a dret amb la seva escopeta retallada, a la vegada que cridava:

—Tot l'any ignorant-me, maleïts sacs de pus! I ara veniu que si iaio, iaio... Mal dia us vaig fer de padrí!

I amb la darrera paraula va prémer un cop més el gallet i una de les bales va impactar contra un dels *walking* néts, que va caure enrere estenent el braç en un últim intent de recollir l'*aguinaldo*.

—Iaiooo... —va dir amb un fil de veu mentre perdia forces.

Els *uelos* eren conscients que allò no aturaria als altres, ans al contrari, més aviat els faria accelerar el pas sabent que n'hi hauria més a repartir. Amb el que no comptaven era que un d'ells, un dels que patia dels mateixos mals que ells i que sempre acabava protestant quan venia la famosa *cuesta d'enero*, es poses dempeus i sortint del seu petit parapet cridés mirant cap als néts:

—Nooo! Els meus netets! El iaio ja està ací! No patiu més, bonicos meus!

I deixant amb la boca oberta als altres dos, el *uelo* ix escopetejat per la porta per reunir-se amb seus «benvolguts» néts.

—Però que fas tros d'insensat?! —va preguntar-li un dels altres dos tot alarmat.

—No ho facis! —va dir l'altre intentant aturar-lo sense èxit, el seu company ja era massa lluny.

Sense que ningú li barri el pas, el *uelo* compassiu va córrer cap a la turba de néts mentre no deixava de xisclar:

—El iaio ja està ací! El iaio ja està ací!

I, prompte, els famolencs néts el va envoltar i es van tirar sobre el pobre home, fent que els seus companys només poguessin veure una massa de néts i el braç del *uelo* que s'estenia entre estretors.

Davant d'aquella terrorífica imatge, els dos altres *uelos* no van poder contenir l'horror del que estaven veient i van abaixar les armes amb solemnitat, en honor pel seu company caigut... que volent-ho o no, s'havia sacrificat per ells.

—No... no... un altre any igual... —va dir un d'ells amb veu tremolosa.

L'altre no va respondre, només va poder baixar la mirada, sabent que mentre els seus néts no fossin reeducats, aquella seria una batalla que haurien de lluitar cada any.

Al cap de pocs minuts, els *walking* néts van abandonar el lloc ranquejant, satisfets per la collita, examinant torpement i a contrallum algun bitllet de vint euros. Mentre que al pobre i inconscient uelo només li va quedar la camisa i els cansonsillos, havent quedat pelat com cada any... sent l'enèssima víctima de *The Walking Néts!*

Segon interludi

En Nick va esbufegar amb força. No era només pel que estava fent —s'estava traient un pes de sobre, estava reunit amb el senyor Roca, estava assegut a la trona, s'estava pentinant els pels del cul cap a fora... qualsevol eufemisme quedaria prim al costat del que realment estava fent—, sinó també perquè va sentir cert alleujament al veure que el llibre que tenia entre mans anava girant una mica més cap assumptes nadalencs, i començava a comprendre que volien aquells escabetxats dels Fantraginers.

No era que fins llavors les històries no fossin bones, al contrari, però sens dubte poc tenien que veure amb ell i ja li estava pujant la mosca al nas. Però la cosa ja començava a tenir un sentit.

—*Nyor, nyor!* —la veu d'en Cirdlab li va interrompre els pensaments i altres coses.

—Què vols?! —va cridar—. Que sempre em busques en llocs on no toca.

L'elf va tardar en respondre, en Nick va suposar que era perquè estava intentant entendre a que es referia.

—El busco on és, *nyor*, si no el busqués on no toca, no el trobaria.

En Nick es va dur una mà a la cara i se la va fregar amb força, alhora que preferia no insistir en el tema, com abans acabés l'elf, abans acabaria ell.

—Que se t'ha trencat? —va preguntar tornant a esbufegar.

—A mi, res, *nyor*.

«No volia dir això, tros de quòniam», va remugar en silenci sabent que no guanyaria res dient-ho en veu alta, ja que hauria d'explicar-li a en Cirdlab que era un quòniam, i ni tan sols ell ho sabia.

—Llavors, que passa? —va preguntar finalment.

—Tenim problemes logístics amb les eines de geo-localització i la seva combinació amb les forces motores habituals del departament de transports, *nyor*.

En Nick va arronsar el nas, no tenia ni la més remota idea de que volia dir tot allò.

—Passa alguna cosa a l'estable? —va preguntar en Nick atrevint-se a conjeturar que volia dir la xerrameca de l'elf.

—Exacte, *nyor*. Els rens s'han menjat alguns dels equips de GPS —va explicar l'ajudant d'orelles punxegudes.

En Nick va tornar a esbufegar, estava clar que fos per llegir aquell llibre —que cada cop el tenia més intrigat— o per anar de ventre, ningú semblava disposat a deixar-lo tranquil una estona.

Ara no detallarem pas com el bo d'en Nicolau es va eixugar el cul, o quina tècnica va seguir per fer-ho —si era dels que enrotllen el paper o el pleguen—; només direm que no ho va fer amb les fulles del present llibre, i que ho va fer el més ràpid que va poder per sortir cap a l'estable vestit només amb el calçó de cos sencer vermell, una bufanda de llana que li havia fet la sogra i les botes del seu uniforme de feina.

En arribar a l'estable, en Nick es va trobar amb tots els elfs revolucionats. S'ha de tenir en compte que el més viu era en Cirdlab, cosa que deia molt poc de la resta, per tant no va ser cap sorpresa per al nostre famós protagonista trobar-se l'estable convertit en un camp de batalla. Per una banda estaven els elfs plorant, cridant i completament esporuguits pels fets que havien destruït la seva preuada tecnologia; mentre que per l'altra, estaven els rens, completament absents del que havien fet i rossegant amb parsimònia.

—Cada any sou més *tontus*. —No va poder evitar dir en Nick en veure el panorama, i apropant-se als seus fidels... rens, va dir—: Abans les coses eren més senzilles, oi, nois?

Com es de suposar els rens no va respondre, eren voladors no xerraires, però en Nick va sentir com si li contestessin. Ell tenia raó, les coses havien canviat. Uns anys enrere, a més de veure com els seus «clients» més petits gaudien somiant amb el que els hi podia dur, la seva feina requeria menys complicacions. Carregava el seu sac a la part del darrere del seu trineu, lligava els rens al seu lloc, i empenia el vol sense cap altre indicació que els seus sentits i el seu instint. Ara tot s'estava modernitzant... potser sonava a vell, però era veritat. Ara, no només rebia les cartes digitalitzades —on inclús li indicaven on podia trobar els regals que li demanaven i a quin preu—, sinó que a més el seu trineu tenia més cables que un androide. Per altra banda, els seus elfs sempre havien treballat al taller, però les descentralitzacions i les subcontractes —no pas d'ell, sinó de les empreses vinculades al seu negoci—, havia obligat que

aquells essers tendres i innocents es veiessin abocats a enfrontar-se a un món que cada cop els hi era més hostil... Igual que li passava a ell.

Els esgarips de terror dels elfs el van distreure dels seus pensaments.

—Tranquils tots plegats! —va bramar amb la seva veu—. Aquest any anirem sense ajudes electròniques... —Els elfs es van quedar bocabadats quan el van sentir—. A més, estic fart que aquella veu robòtica amb aires totalitaris em doni ordres i re-calculi constantment la ruta.

—Però, *nyor*...

En Cirdlab va voler posar-hi cullerada, però en Nick va ser taxatiu.

—He dit que ho farem així, i ho farem així... S'ha acabat. —I mirant els seus elfs amb cert aire de nostàlgia, va ordenar—: Procureu que els GPS no els hi sentint malament als rens i recupereu els antics mapes, ens faran falta.

Mentre veia com en Cirdlab i els seus companys èlfics es posaven en marxa, en Nick va començar a sentir un rau-rau dins d'ell, com si tot allò l'estès cansant més que altres anys. Com si, per primer cop, estès notant els anys que li pesaven sobre les espatlles. Al principi es va preocupar, aquell no era el moment oportú per posar-se a veure qui era el que podria fer la seva feina en un futur. Aquell any el Nadal era cosa seva.

Tenia la mà sobre la panxa, preocupat per saber que era allò que sentia, fins que es va adonar que el que li passava era una cosa ben senzilla: tenia gana.

Fuig, home, fuig!

Octavi Franch

En Henky Wyl·làlh era l'últim dels humans. Després de la Gran Revolta, tots els seus havien estat exterminats. Des que havien abandonat la Via Làctia, poc abans de l'esclat, res no havia estat el mateix. Els androides eren massa intel·ligents. Davant aquesta errada tècnica, els humans foren caient, l'un darrere l'altre. Fins que només hi quedà en Wyl·làlh. Sol; amb el seu robot de companyia, el fidel 1900RCDE.

A corre cuita, ambdós van dirigir-se a l'estació orbital del satèl·lit. L'única sortida era anar-se'n. S'amagarien en algun asteroide encara per descobrir. O bé s'arriscaria i s'endinsaria en el corrent desconegut d'un forat negre. Qualsevol cosa abans de rendir-se a un tros de llauna fabricat pels seus avantpassats. Era ell qui tenia dret a viure, a créixer, a morir quan li arribés l'hora; i no pas pel caprici dels genocides de metall.

Amb l'ajut del bo d'en 1900RCDE, carregava les quatre coses que havia pogut salvar de la persecució d'un escamot exterminador. La nau ja estava a punt per marxar. En menys de dos minuts solcarien el firmament.

—Som-hi, aquí ja no tenim res a fer. Hi som sobrers —sentencià, plorós, en Henky.

—Amo... —va intervenir el robot.

—Sigui el que sigui, ja parlarem a dalt. Afanya't. Aquesta nit hi haurà una tempesta de meteorits.

—No vinc —sentencià, palplantat amb fermesa, en 1900RCDE.

—Com dius?

—Ho sento, amo. No puc venir. I vós sabeu per què.

—Tu també? Tu també m'abandones? Un altre que m'odia...

—No és odi... És...

—Et comprenc. Ves, què hi farem... No pateixis; ja me les arreglaré. Gràcies per tots aquests anys. Et trobaré a faltar. Cuida't molt...

Mentre el darrer humà pujava a la seva nau, en 1900RCDE se'l va mirar entristit. Ell també l'enyoraria. Havia estat el millor amo que havia

tingut. N'havia tingut un bon grapat. Era una mena de majordom de la família dels Wyl-làlh. L'havia heretat el rebesavi d'en Henky. Abans que tanqués del tot la porta, va aturar-lo.

—Amo....

Es van abraçar. Durant un etern minut ploraren, sense consol. Massa anys l'un al costat de l'altre. Amistat, protecció, fraternitat; mai cap mentida, mai cap engany, mai una paraula més alta que una altra. 1900RCDE, amic meu...

—Què vol dir això...?

En Henky no va tenir temps de rebre'n la resposta. Van esclatar al cap d'un segon. El seu robot s'havia programat el mecanisme d'autodestrucció. No havia tingut una altra opció. Li havien manat executar-lo, com els altres. Se l'estimava massa per deixar-lo sol, allà on anés.

Prieten Invizibil

Josep Masanas i Camps

Un estiu de molta calor s'escolà gradualment amb l'arribada del setembre. Després de l'impàs de bonança d'aquest mes que tot ho comença, la caiguda de les primeres fulles dels plataners de la devesa dugueren notícies de la imminent tardor. El pas del temps mantenia ordenadament el seu curs al bonic indret de Salou de Clivelles; un centenar d'habitants, el campanar romànic, el local social acabat d'estrenar i les innombrables masies disseminades per tot el seu territori com si fossin llavors llançades per una mà experta en l'art de la sembra.

En Pau continuava llegint el còmic mentre esperava el bus escolar, aixecava la mirada per no ensopegar amb la porta automàtica quan s'obria a la parada i s'asseia a la primera fila amb l'últim exemplar encara entre mans. La mestra pronosticava una entrada complicada a l'institut, com aquell que se'n va de viatge amb una maleta poc adient al país de destí. Els ocupants de la resta de seients del bus, nens d'altres pobles, ja anaven amb flamants mòbils enviant-se vídeos refregits de les últimes patacades en el videojoc de moda, conversant a batzegades sobre algun resultat esportiu o col·locant-se cors damunt la foto de vacances on apareixien posant d'esquenes fitant l'horitzó.

«En Pau és diferent», la mestra tranquil·litzava als pares analitzant el canvi d'etapa escolar, aquest nou curs sortiria per primera vegada del seu entorn agrícola, descobrint l'institut i la ciutat i assolint l'anhelada autonomia —que tant desitjaven els seus pares—. A la tarda encara tenia temps d'ajudar al pare a treballar el tros, a jugar amb els gats o a fer rebotar pedres pel rierol que regava els horts dels afores. A la nit encara tenia por de dormir i necessitava tenir un petit llum obert.

Els alumnes més grans del poble, que ja anaven a l'insti amb moto, li deien que ben aviat els deures se li endurien aquells privilegis, que s'espavilés a demanar un mòbil per entrar d'una vegada al món i que amb aquella pinta *friki* era carn de canó. I potser ho hauria estat si a mitjans de

novembre no hagués aterrat un extraterrestre al seu poble, i de retruc, a la seva classe. Ara compartia els vint minuts de trajecte amb un ésser blanquinós que no parlava ni un borrall de català i que no canviava l'expressió davant de la desfilada de professors amargats, adolescents púbers, matèries avorrides i del paisatge canviant a través dels finestrals del bus. En Liviu, que si respongués a la crida d'un nom, seria aquest, s'asseia sempre a les files del mig del bus, normalment a la dotze, i a la tercera de la classe, costat finestra, on hi clavava la mirada la major part del temps. Invisible per la majoria de professors, mai deia res. En Pau no sabia si era mut o simplement no entenia res de res. Amb ell compartia trajectes de silenci intentant ignorar la seva presència, més pendent dels herois de la Marvel que de la mirada penetrant del nouvingut. Però al passar pàgina es girava dissimuladament per comprovar si encara l'estava mirant fixament. Una certa incomoditat li començava a pujar pels turmells. Arribaven a classe junts, com dos estranys, i a la tornada, tot baixant a la parada de l'entrada del poble, el nen fantasmagòric el seguia uns metres a poca distància. En arribar a la cruïlla del carrer de la font tombava a la dreta i en Pau, alleujat, a l'esquerra.

Malgrat que vivia a uns noranta metres en línia recta i els separaven una desena de gruixuts murs de pedra de les cases de poble, encara podia notar com si encara el mirés amb l'expressió impertèrrita.

Fonts provinents de la xerrameca del barri, encapçalades per la solterona senyora Gertri, deien que en Liviu provenia «de l'est», de pare camioner i amb una mare que treballava en el torn nocturn de neteja de la fàbrica d'embotits del poble. El saber popular també deia que quan arribava a casa no hi trobava ningú; la mare aprofitava les tardes arrodonint el sou «fent» algunes masies de gent gran del poble. Els trajectes del pare travessaven diversos països i es prologaven setmanes senceres. Una petita recerca al capítol d'astronomia del llibre de ciències de primària va valer per comprendre que l'eufemisme «de l'est» era totalment incorrecte per determinar l'origen d'aquell ésser extraterrestre, vingués del sistema planetari que vingués, i que l'òrbita de cossos a l'espai invalidava el sistema de coordenades terrestre. De fet, ara el llibre de geografia, no vindria «de l'est» encara que vingués de Romania, com el seu pare s'entossudia a afirmar.

La mare, calmosa, es lamentava de les penes que devien passar per marxar del seu país —planeta, mare!— intentant de persuadir-lo perquè s'apropés a aquell nen tan estrany. Ser tan de missa ja ho té això, la mare sempre volia ajudar a tothom. Els Puscariu eren la primera família

immigrant que arribava al poble, exòtica per tothom, rossos i alts contrastaven totalment amb els magrebins i gambians que abundaven als barris perifèrics de la ciutat. «Hem fet sort» deien les veïnes comprant a la única botigueta del poble. «Això ho dius perquè no ets l'objectiu de les seves mirades penetrants» pensava en Pau mentre regirava els diaris buscant l'últim número de la capitana Marvel a les lleixes de la premsa acabada d'arribar.

En Liviu es passava la meitat d'hores de classe fora del grup ordinari: aules d'acollida, grups de reforç... potser allà articulava algun mot. En Pau sospitava que devia tenir algun retard, potser aquell síndrome d'Asperger que havia vist en un reportatge de la *tele*. Li ho feia pensar l'incident de l'excursió al l'Aquàrium de Barcelona que va endarrerir la tornada trenta-cinc minuts esperant dins l'autocar a punt de marxar. Els professors el van trobar assegut prop del moll amb la mirada perduda al mar. A partir d'aquell dia en Pau va rebre el nomenament de guardià d'en Liviu a les sortides: «com que veniu del mateix poble...». El culpable del retard es va assegurar a la seva fila dotze sense immutar-se.

Tampoc va canviar la cara després d'un dia sencer d'humiliacions escolars, quan va entrar a l'institut vestit de *zombi* a la vigília de tots Sants, segurament mal informat sobre com es viu el tema de Halloween en els països catalans. En Pau es va sentir culpable de no haver-lo avisat en el trajecte d'anada, però l'astorament pel destacable maquillatge no el va deixar reaccionar. El pobre Liviu, consumidor compulsiu de series de televisió, s'havia creat la imatge distorsionada d'una tradició catalana que rendia culte al món de les tenebres a través del *truco o trato*. Al poble encara en seguien immunitzats fent rutllar el bidó metàl·lic, seccionat i foradat, davant el local social per fer les castanyes.

A partir d'aquell dia, i com les pluges regulars d'aquell octubre que anaven regant els sembrats, la bonhomia de la gent del poble anà amarant en Pau. El neguit poc a poc es liquà en una candidesa que li començà a humitejar l'ànima: recular un parell de files al bus, alentir el pas des de la parada a casa, o recollir els llibres caiguts del nouvingut quan el més galifardeu de la classe els hi feia caure expressament davant l'entapissat d'armariets de l'insti van ser els seus primers acostaments. De fet, després d'en Liviu el més *friki* de la classe era sens dubte ell, i d'alguna manera li hauria d'agrair que li fes d'escut dels depredadors naturals de l'ecosistema adolescent. Tot i aquesta complicitat, els dos veïns no s'intercanviaven mai cap paraula, només mirades. El foraster amb uns ulls enfonsats i grossos i en Pau amb un breu esguard amb regust a pànic.

El primer indici de vida intel·ligent dins d'aquell cos tan pàl·lid es va produir quan, entaforats dins l'aula d'informàtica, en Pau va descobrir que en Liviu no parava de carregar pestanyes al navegador amb pàgines d'un idioma impossible. El món d'en Pau anava creixent durant aquell primer curs d'ESO, una paleta cromàtica basada en contrastos de verds, ocres i taronges durant les tardes del poble i grisos, blancs de pissarra Veleda i llums de fluorescents al matí.

Un Google Translator amb el binomi català-romanès va aparèixer a les acaballes del primer trimestre, en aquella setmana perduda que els professors aprofiten per saldar la quota de pel·lícules estúpides mentre ells es dediquen a fer mitjanes de les notes. En Liviu havia aconseguit, no se sap ben bé com, el privilegi de comptar amb una petita tableta a temps complert que utilitzava per anar-se connectant poc a poc al món català. Els dos nois de Salou asseguts, ara ja sí, de costat a la primera fila. Allà sorgiren les seves primeres paraules escrites en català: «amic invisible», a la caixa de text de la dreta hi figurava: «*prieten invizibil*». Això va tranquil·litzar en Pau, ara potser sí que el petit extraterrestre entendria de què anava la propera celebració. Tot i que era ben estrany que de les innombrables llengües del nostre planeta, aquella família hagués aterrat només amb coneixements de romanès.

A l'hora de tutoria, la professora havia apuntat tots els noms de la classe en paperets, els havia doblat i els havia dipositat en una caixeta de cartró tot explicant la tradició de l'amic invisible. Després de tants anys treballant el Nadal a la primària allò seria el sùmmum de tradició que podien esperar a l'insti. «Quina merda», pensava en Pau, assumint la seva immaduresa de tant sentir-ho repetir als adults; ell seguia recordant amb enyorança les llargues tardes de desembre de l'etapa de primària fent garlandes, pintant tions o fent retallables de paper per fer veure que havia nevat als finestrals de la vella escola.

A partir del dia del sorteig, la tutora els deixava una setmana per preparar una petita manualitat o comprar una bagatella al xino del barri — deia mirant als alumnes que vivien a la ciutat—. En Pau tenia curiositat per saber què hauria entès finalment en Liviu. Però encara que hagués volgut no li ho va poder preguntar, perquè l'endemà ja no era a la parada, i les faltes d'assistència es van començar a acumular a totes les llibretes dels professors durant els dies següents. Finalment en Pau rebé l'encàrrec d'anar a casa seva a posar-lo al dia de l'agenda, «quina bestiesa!» — pensava en Pau— «si mai fa res, i ara ja ni tenim deures!».

Amb un calfred a l'esquena en Pau va trucar a la porta de la casa de l'antic flequer del poble, on ara s'estava la família Puscariu, però no va contestar ningú. Girà cua pensant que ell ja havia completat la seva missió, però de fet no tenia cap mena de ganes de trobar-se'l cara a cara, en calçotets i la cara bruta de Nocilla, o en una situació pitjor...

El més estrany és que per fi va dormir tranquil aquella nit; no va tenir malsons i aquella por infantil que de tant en tant encara l'envaïa no el va despertar. L'habitació havia perdut l'acostumada sensació de buidor, i les ombres reflectides pel petit llum de la tauleta no el van dur a cap món tenebrós. Dormí plàcidament.

L'endemà al matí, tot anant a buscar el bus es va creuar amb el cotxe de correus aparcat amb la porta oberta en un empedrat que fa de vorera. El carter havia baixat apressat per tirar unes cartes a ca la Conxita, probablement les primeres felicitacions de Nadal. S'hauria oblidat de posar el fre de mà perquè el cotxe començà tímidament a recular sense control en direcció cap a en Pau. Ben a prop també passava la Gertrudis, amb el carretó de tela de la compra, distreta com sempre. Es va girar just al moment en què la Berlingo, ara ja força embalada pel pendent, s'aturà en sec a uns pocs centímetres d'ella. En Pau va córrer a collir les peces de fruita que se li havien vessat a terra, i a la pròpia Gertri que havia caigut de l'ensurt. El carter travessava com un llamp la via tot proferint diversos «mare meva» a ple pulmó. No havia passat res. Ningú no havia pres mal i el cotxe tenia el fre de mà en posició quasi vertical.

Vint-i-cinc minuts més tard en Pau caminava a contrarellotge els escassos tres-cents metres que separen la parada de bus de la porta d'entrada de l'institut, en un carrer prou cèntric amb l'engalanament de llums de Nadal, ara apagats. En un banc proper uns individus de segon, fumadors i campaners habituals, s'aixecaren al seu pas amb la intenció de posar-se amb ell per demostrar qui era més home. Contra pronòstic i per dissort d'en Pau aquell dia sí que anaven a classe, així que el van escortar fins a la porta de l'insti, i ja a dins, pels passadissos, com aus rapinyaires darrera la presa: ara un li posava la mà al rissos per esperrucar-lo —encara més—, ara un altre li provava d'empaitar els còmics que encara duia sota el braç. Fins que la comitiva va entrar al passadís dels armariets. En Pau volia recollir els llibres per la primera classe. Va arquejar nerviós el cos per accedir a la fila de sota, on hi ha el seu nínxol d'emmagatzematge. L'esbirro més sapastre estava a punt de fotre-li una cleca per darrera quan de sobte un porteta metàl·lica es va obrir a l'alçada de la boca clavant-li una bona castanya i obligant-lo a posar-se la mà a la cara tot fent saltets de

dolor. La resta de la bandada, flairant nova carnassa, rodejaren el membre ferit per riure-se'n amb fortes gesticulacions. En Pau es va escapolar d'esquitllentes d'una situació ben galdosa pensant encara com carai s'havia obert l'armariet de sobre el seu.

Ja a dins la classe, sobreviuria tres hores sa i estalvi gràcies a la diferència de curs: només el ganàpia que havia sofert la patacada assistia a la mateixa classe, per l'enèsima repetició en el seu historial acadèmic. Però aquella pobre ànima amb els morros inflats no devia tenir el dia, perquè li anava caient tot el material de damunt la taula amb força estrèpit. En Pau no es va girar cap moment per no trobar-se uns ulls fora de si mirant-lo amenaçadorament, com enyorava ara els del petit Puscariu! Finalment la professora, que encara tenia valor per continuar fent classe a aquelles alçades de trimestre, exhortà al ganàpia amb una falsa amabilitat perquè s'aixequés i s'esperés la resta d'hora a fora.

En arribar l'hora del pati en Pau ja tenia coll avall el pitjor dels desenllaços —una emboscada de revenja en tota regla?—. Però fora de la classe l'enraonadissa general dels passadissos relatava un final inesperat pels seus «presumptes futurs agressors». El cap d'estudis havia enxampat a tota la banda fumant en una campana general a l'hora d'abans. Una columna de fum emergint del seu catau del pati els havia delatat. En Pau, determinat a confirmar el rumor, va anar al passadís del despatx de direcció. Entreguardà pel mig de la persiana veneciana a tots els galifardeus amb la cara manifestament desencaixada afirmant que ells no eren, que sí que s'havien escapat de les respectives classes, però que «avui» no estaven fumant. Els molt ximpls anaven remarcant la paraula avui, sense donar-se compte de la seva pèssima defensa.

En Pau s'adonà que «avui» deuria ser el seu dia de sort perquè la jornada escolar semblava que acabaria previsiblement sense més incidents. Li lliuraren unes notes millors del que esperava, i el calendari que havia confeccionat aprofitant un marc vell de per casa va agradar molt a aquella noia que el feia enrojolar. Llàstima que ell no rebés cap regal de l'amic invisible! Entre tots els companys de classe van deduir que el seu paperet devia haver tocat a en Liviu, de qui feia dies que no en sabien res.

Però segurament li hagués agradat saber com s'ho havia fet el petit Puscariu per tornar-se invisible durant un dia per protegir-lo de tot i tothom. Quina física d'un altre planeta

feia possible una mutació en la seva pell blanca, que perdia consistència i s'anava diluint fins a ser totalment transparent. Potser hauria entès perquè alguns dies de curs en Liviu es presentava a classe amb

guants de llana per dissimular les venes i les artèries que es podien veure en les seves mans translúcides. En Pau encara s'hauria sorprès més si sàpigues que la nit passada el seu amic invisible havia estat gaudint de la peli dels dijous assegut al costat dret de sofà, i que acabaria dormint al llit de convidats, entremig de la munió de ninots de peluix. Tampoc coneixeria els detalls de com el petit auto-convidat hauria entrat a casa seva d'amagatotis, com s'ho havia manegat per aixecar el fre de mà del cotxe desfrenat, o com l'havia protegit d'aquells galifardeus. Probablement en Pau hagués quedat tan parat com ells en veure els moviments d'una cigarreta flotant essent succionada i provocant un guèiser de fum espontani.

La sala de professors havia quedat deserta mentre el professorat de guàrdia se'n cuidava dels fumadors convictes. En Liviu hi entrà sabent-se invisible, i aquesta vegada en el sentit més literal de la paraula. L'esperava una taula parada amb aperitius nadalencs reservada al professorat per celebrar l'inici de les festes —i de les vacances—. Impacient, començà atacant una plata de torrons d'Alacant. Encara amb la boca plena, escollí com a segon plat una ració generosa de neules de Santa Coloma de Farners, que pel color li van recordar vagament als panellets de tots Sants que havia pispat no feia ni dos mesos. L'amalgama de textures li començà a produir una densa pasta a la boca, activant la necessitat de beure alguna cosa. Començà amb mitja dotzena de culs de copes de cava, amb etiqueta del Penedès, i contrariat pels gasos que li provocaven, passà directament a fer la sobretaula amb mitja ampolla de ratafia d'Olot. Menjava i bevia apressadament, conscient que si entrava algú per la porta se li acabaria el festí de manera precipitada. Per fer baixar la ratafia s'anava provocant glopades avall, i per contrarestar el poderós gust d'alcohol encara hi submergí un parell de lingots de xocolata d'Agramunt. La funció centrifugadora del seu aparell digestiu alienígena era un autèntic espectacle de productes nadalencs, que descobrí amb esglai al veure's reflectit a través de l'efecte mirall de la porta d'una vitrina carregada de trofeus. Al sentir unes veus que s'acostaven rodolà per sota la taula i es desplaçà de genolls fins a la saleta de les fotocopiadores. Allà continuà les seves investigacions amb la ferma determinació de comprovar si el seu palmell invisible hi apareixeria materialitzat; amb aquesta finalitat premé diversos botons a la vegada mentre mantenia els cinc dits ensucrats damunt el vidre. Prou satisfet amb la seva personal signatura que apareixeria repetida cent-tretze vegades, es dirigí a l'entrada del centre baixant de pis aixencallat per la barana que havia ensalivat des del primer

dia en què va creuar la porta. Va fer volar un parell de motxilles dels vailets que pujaven l'escala agafats al passamà. Els xiscles dels seus propietaris es confongueren amb els propis d'en Liviu que no recordava que anava despullat i sentí un intens dolors al seu penis marcià escarransit. Amb la velocitat adquirida sortí projectat contra un arbre de Nadal que havia confeccionat amb els alumnes de l'aula d'acollida, provocant una caiguda massiva dels regals que hi penjaven. Una marea de crits va inundar l'estança carregada d'alumnes que entraven del pati. El petit homenet invisible, desorientat per l'espatarrant patacada i per les bombolles del cava que encara li esclataven dins la gola, es proposà demostrar a la comunitat educativa que havia entès perfectament tots els costums catalans que li havien obligat a pintar a les fitxes de l'última quinzena. Agafà d'una revolada un pal de fusta que formava part d'un petit bodegó de Nadal i començà a colpejar amb deliri el gran tió que jeia amb un somriure de paper al costat de l'arbre caigut, encara amb un regalim de ratafia negrós lliscant per l'esòfag invisible. Les estelles d'escorça impactaven contra els incrèduls alumnes commocionats per l'escena. En Liviu, emocionat per la classe magistral de percussió de tió, anava emetent petits esgarips de plaer que es barrejaven amb els xisclets dels més sensibles, tot plegat resultava en una simfonia ben poc nadalenca. Finalment, en un mal cop de bastó fruit de les pèssimes condicions en què es trobava, abaté el tríode de l'altaveu que amenitzava la vetllada amb tronades nadales, que callà sobtadament després d'un soroll somort.

En Pau va tornar una hora abans de l'institut perquè un petit incendi al vestíbul havia obligat a evacuar el centre, i aquesta vegada no era un simulacre com el de la setmana anterior. Aquella tarda es passaria una bona estona explicant amb pèls i senyals el caos viscut mentre la seva mare preparava parsimoniosament els canalons. Resolgueren que seria una bona anècdota per explicar als tiets durant el sopar de Nadal. Llàstima de no tenir mòbil per poder-ho il·lustrar amb les espectaculars escenes gravades pels alumnes i escampades per nombrosos grups de WhatsApp.

Havia estat un final de trimestre bastant surrealista. Ara ja tenia el convenciment que potser no enyoraria més l'escola de primària. El petit Pauet va deixar que la seva mare l'allités i li digués el bona nit amb un petó a la galta. Era un costum d'infantesa tan entranyable que cap dels dos no volia abandonar; per això, quan la mare li va explicar que la família Puscariu havien anat a passar el Nadal a Romania aprofitant un viatge amb camió del pare, ell no va gosar contradir-la. Potser no era un bon moment

per relatar l'aixecament de la nau espacial que havia vist des de la finestra del lavabo mentre es rentava les dents.

I és que realment la família Puscariu potser sí s'havia integrat millor del que semblava, i se n'anaven a veure els seus familiars com recordava l'enganxadíssima cançoneta dels torrons que entonava: «*vuelve, a casa vuelve, por Navidad*».

Epíleg

Havent dinat una de les especialitats de la Jeanne: gall d'indi farcit, en Nick —després de recollir la taula i fregar els plats—, es va encaminar cap el seu despatx un cop més per intentar acabar de llegir el maleït llibre que portava tot el matí provant de llegir... ni que fos tan llarg.

Amb la panxa plena i els ànims renovats, en Nicolau va asseure's a la seva butaca acompanyat d'una bona tassa de xocolata. De fons s'escoltava la música tranquil·la que sonava des del menjador, on la Jeanne es preparava per gaudir una tarda relaxada. Així que tot semblava indicar que en Nick no tindria cap problema per seguir endavant amb el maldecap que s'havia convertit aquell llibre... inclús en Cirdlab semblava haver desaparegut.

«Doncs res, a llegir», es va animar en Nicolau i va obrir el plec de fulls per on s'havia quedat abans de dinar.

***

Va llegir la darrera paraula, del darrer paràgraf, de la darrera pàgina. Va sospirar amb força, inclús, es podria dir que ho va fer alleujat. Amb una delicadesa una mica exagerada, va deixar el llibre sobre la taula, amb les seves ulleres de llegir a sobre; per després recolzar el cos al respatllet de la butaca alhora que creuava els braços sobre el pit. De fons ja no es sentia cap mena de música, el disc s'hauria acabat, però el que sí que es sentia era la respiració de la seva dona, de la que mai diria que roncava, però sens dubte, dormia profundament una bona migdia.

No sabia que pensar. Per una banda el llibre estava bé, no ho podia negar; però, malgrat això, per l'altra, no eren els contes tradicionals de Nadal dels que sempre havia gaudit. Encara que si era sincer, al final resultaven una mica repetitius. Fent que aquells relats resultessin originals i diferents. Tots parlaven de somnis i desitjos, de tradicions i d'anècdotes familiars al voltant del caliu d'un bon dinar de Nadal, i, sobre tot, de la

màgia i la fantasia que rodejava aquells pocs dies de l'any. Definitivament, no sabia que pensar.

«Segur que la Jeanne em pot ajudar... ho ha fet sempre», es va dir alhora que s'aixecava de la butaca i s'encaminava cap el menjador.

Com havia suposat, la seva dona dormia plàcidament sobre el sofà, cargolada sota una manta de quadres i amb la seva melena rossa que li queia sobre la cara. Amb molt de compte, en Nick li va apartar els cabells de la cara, volia despertar-la, però que no s'espantés.

—Estimada? —va murmurar, i afegint una mica de tonada musical a la veu va afegir—: Desperta.

En un primer moment la Jeanne no va reaccionar, però quan en Nick li va començar a fer pessigolles rere l'orella, la Jeanne va rondinar i va obrir els ulls lentament.

—Què vols? —li va preguntar una mica esquerpa per haver-li interromput la migdiada.

—Necessito que m'ajudis —va respondre en Nick fent-se lloc al seu costat... Bé, estrictament parlant, es va fer lloc sota les seves cames.

—Què li ha passat a en Cirdlab? —va preguntar fastiguejada la Jeanne.

—No, no li ha passat res a aquell elf.

—Llavors, per què m'has despertat?

En Nick va dubtar uns segons, sabia que era una tonteria, però aquell llibre li havia tocat la fibra... no sabia perquè, però semblava que li importes més del que esperava.

—És el llibre, oi? —va preguntar la Jeanne

En Nick es va sorprendre, però en seguida va comprendre que no tenia perquè sorprendre's, la seva dona el coneixia millor que cap altre.

—Sí... sí, ho és —va respondre en Nick rasant-se el clatell amb certa vergonya.

La Jeanne se'l va mirar amb recança, esperava que en Nick fos una mica més directe després de tants anys.

—L'he acabat, i em sento ple de contradiccions —va explicar—. Saps quan acabes de llegir un llibre que saps que t'agrada, però com que trenca amb l'establert et provoca confusió?

Ella va assentir.

—Doncs així em sento —va concloure en Nick—. És un Nadal diferent i interessant, però també original.

—I què vols fer?

—M'agradaria poder dir-los el que opino i...

—I, doncs, que n'opines? —el va interrompre la seva dona amb certa expectació i ganes de ser resolutiva.

En Nick va rumiar durant uns segons mentre contemplava com la Jeanne feia una suau mandra al sofà del seu acollidor menjador. Tenia moltes idees dins el cap, algunes contradictòries, d'altres que no aconseguia comprendre, i volia dir les coses clares des d'un principi.

Decidit es va escurar la gola i es va disposar a pronunciar les paraules que tantes voltes havien donat dins el seu cap.

—El Nadal...

Però just en el precís instant en que anava a donar una resposta raonada i sensata, en Cirdlab fa fer acte de presència obrint la porta de bat a bat, deixant que el vent fred i nevat de l'exterior envaís la casa dels Noël.

—*Nyor! Nyor!* —va cridar saltant com un gripau entre mig dels mobles tot esverat—. La oficina de recollida de regals ha patit un excés d'estoc... No ens hi cap res més! La cadena d'empaquetat s'ha trencat i hi ha paper d'embolicar per tot arreu... Dintre de poc els operaris no tindran espai! Estem tenint problemes amb l'organització interna del sac màgic i hi ha un equip d'elfs que s'ha perdut dins seu! Ah, els rens s'estan menjant els barrets dels seus cuidadors! I...

En Nick va grunyar de tal manera que va fer que en Cirdlab callés de sobte, i mirant a la Jeanne va exclamar:

—El Nadal... ja no és el que era.

